

Chương 8

- Chiều nay mẹ không về ăn cơm. Hà nói với Như khi Như từ cửa bước vào. Như ngồi xuống cạnh chị thấy mặt Hà khó đăm đăm:

- Mẹ điện thoại cho Hà đây à?

- Ừ!

Như nói:

- Chắc đi ăn với ông ấy?

Hà nhếch môi:

- Hẳn nhiên rồi còn gì. Càng ngày mẹ càng quên chúng mình.

Như nghe buồn trong câu nói của Hà. Hà đứng dậy hỏi Như:

- Hảo về rồi à?

- Ừ.

- Sao nó về sớm thế?

Như nói:

- Tại chiều nay em trốn học ở nhà. Nó tưởng em ốm nên nghỉ hai giờ sau đến thăm em.

Hà nhìn Như:

- Mà cũng đăm lười đến thế.

Như không nói, giở tờ báo trên bàn xem tin tức. Hà lên phòng bỏ Như ngồi một mình. Như chợt thấy cô đơn, thật cô đơn. Nàng bỏ tờ báo xuống bàn nằm ruỗi dài đôi chân lên ghế. Như muốn khóc, thật kỳ lạ.

Hung vào mà Như không ngẩng đầu lên. Cái dáng cao của Hung đứng ngang tầm

mắt nàng. Hung nói to:

- Nhỏ này sao nằm đây?

Như nói mà không nhìn Hung:

- Buồn quá!

Hung ngồi xuống ngay bên cạnh nàng:

- Sao buồn? Ai trêu Như?

Như chống tay lên cằm:

- Tự nhiên buồn, chả ai trêu cả.

Hung nháy mắt:

- Tí hết buồn liền. Có cơm cho anh ăn với không?

Như gật đầu:

- Có. Hôm nay mẹ không ăn cơm nhà.

- Ăn cơm khách hả?

- Chắc đi với ông Thái.

Hung bảo:

- Hãy để mẹ vui với tình yêu của mẹ. Như đừng thắc mắc gì cả tự nhiên thấy dễ chịu hơn.

Như định ngồi vùng dậy. Hung ấn Như nằm xuống:

- Đừng có cãi. Em nói không lại anh đâu.

Như lại úp mặt xuống ghế, làm như giận Hung. Hung kéo nhẹ tai Như:

- Hồi nhỏ em búng ít. Càng lớn càng búng nhiều hơn.

Như hứ một tiếng nhỏ rồi chống tay ngồi dậy. Hung hỏi:

- Hà về chưa?

- Về rồi.

- Bảo đi đâu?

- Ai biết.

Hung bật cười:

- Con nhỏ này, dấm da dấm dẳng buồn cười ghê Có chuyện gì thế?

Như lắc đầu. Hà từ trên lầu đi xuống. Như nhìn thấy thân hình Hà lồ lộ sau lớp vải mỏng, đầy quyến rũ. Nàng liếc nhìn Hưng và thấy ánh mắt chàng cũng đang dừng ở thân thể Hà. Như kéo tay Hưng:

- Này, anh.

Hưng quay nhìn Như:

- Học ai được cái lối gọi du côn thế hở? Coi chừng anh đấy.

Như bĩu môi phản đối lời nói kẻ cả của Hưng. Hà đã xuống ngồi đối diện với hai người:

- Đạo này anh Hưng có vẻ thất nghiệp nặng. Bị nàng bỏ rơi rồi phải không?

Hưng châm thuốc hút, cười cười. Như nói với Hà:

- Tại người tình má đỏ coi thường chàng quá nên chàng hận.

Hưng nắm nhẹ những sợi tóc lò xo của Như, nói:

- Nàng lấy chồng rồi.

Hà hỏi:

- Lấy ai vậy?

- Lấy người ta.

Như tò mò:

- Bao giờ thế?

- Cuối tháng này. Mới đám hỏi hôm qua.

Như cười ròn:

- Thật à, anh. Anh buồn không?

Hưng gật đầu:

- Hôm qua đi dự đám hỏi nàng xong về nhà buồn quá, nhớ nàng quá anh bèn ... tự tử.

Hà kêu lên:

- Khiếp, cái lương. Anh tự tử bằng gì?

- Bằng súng.

- Tự tử chưa?

- Rồi.

Như nheo mắt:

- Nhưng súng không có đạn hả?

- Có chứ.

- Hay tại anh không dám bắn?

Hung gật đầu:

- Bắn đàng hoàng, ngay thái dương.

- Rồi sao nữa.

- Rồi... không chết được.

Như mím môi lờm Hông. Hà hỏi đùa:

- Vì có người gõ cửa hả?

Hung lắc đầu:

- Không. Vì súng nhựa làm sao chết được.

Hà mỉm cười và Như quay mặt nhìn đi. Bảo về, nó nói to:

- Hôm nay anh Hông có xe hơi.

Hà nhìn ra cửa thấy chiếc xe Mazda 1000 cũ đậu trước cửa. Hà nháy Hông:

- Nãy giờ em không để ý. Mới mua đây hả?

Hông nhún vai:

- Mượn bạn.

- Tốt nhi.

- Sao tốt.

- Làm gì mà long trọng thế.

- Đến rũ cả nhà đi xi nê Hai ngày nữa anh đi Đà Lạt, chắc lâu mới về.

Nhu thoáng nhăn mặt. Hà hỏi vô tư:

- Anh đi Đà Lạt làm gì thế?

Hung nhìn ra cửa:

- Có chút công việc.

Hà cười tinh nghịch:

- Chứ không phải buồn vì cô má đò đi lấy chồng à?

Hung lắc đầu:

- Anh buồn chuyện khác, không phải chuyện cô ấy.

Hà cười cười:

- Em nghi lắm.

- Nghi gì?

- Nghi anh "bắt cóc" cô nào đi theo anh lên Đà Lạt du dương.

Hung nhăn mặt:

- Nói nhảm.

- Chứ anh đi với ai?

- Với người bạn có chiếc xe này. Đi chạy áp phe một chuyến để có tiền cưới vợ ấy mà.

Hà bĩu môi:

- Ai mà lấy anh em phục.

Hung hất mặt:

- Bộ anh xấu giai lắm hả?

- Đẹp!

- Hay anh già?

- Tuổi anh lý tưởng lắm.

- Vậy sao?

Hà lắc đầu:

- Không biết được.

Hung cười thành tiếng. Bảo bước vào nhà. Hà mắng:

- Thấy mày là thấy ồn ào ngay.

Bảo vênh váo:

- Đương nhiên. Vì em là con trai phải ăn to nói lớn chứ sao?

Rồi Bảo gọi to:

- Chị Hai ơi, đói bụng rồi đó nghe.

Tiếng dạ của chị Hai kèm theo tiếng bát đũa kêu linh linh. Hà đứng dậy đi vào nhà trong:

- Hà vào giúp chị Hai làm bếp.

Như nhìn theo dáng đi nhanh của Hà với vòng hông tròn, đầy đặn. Như nghĩ là Hà đẹp và hấp dẫn. Đôi chân Hà dài và cao, bộ ngực đầy, trắng nõn. Hà có một thân hình toàn vẹn. Như thua Hà ở sự toàn vẹn đó vì Như có nét mảnh mai hơn. Mông Như cũng tròn đầy, nhưng ngực Như thon, nhỏ nhắn.

Như cứ nghĩ Như không quỵến rũ bằng chị dù Hà chỉ hơn Như có một tuổi. Và Hà hiểu biết nhiều hơn Như. Biết yêu sớm hơn Như và Hà bỏ học đi làm ngay lần thi rớt tú tài thứ nhất. Như chỉ là một con chim non trong đôi mắt của Hà mà thôi.

Hung hỏi khi thấy Như im lặng:

- Như có vẻ buồn. Làm sao thế?

Như lắc đầu:

- Tự nhiên mà buồn. Có biết làm sao đâu.

- Anh đi Đà Lạt Như có muốn mua gì không?

- Không.

- Chê quà Đà Lạt hả?

Như so vai:

- Đà Lạt có gì mà mua. Mua cho Như một ít lạnh đem về vậy.

Hung cười. Hà đứng ngay cửa phòng ăn gọi:

- Anh Hưng, Như vào ăn cơm.

Như nhìn Hưng rồi đứng dậy theo chàng vào phòng. Bốn người ngồi vào bàn ăn. Bảo nói:

- Hôm nay mẹ không về.

Hà hơi gất:

- Mẹ bỏ rơi chúng mình rồi. Ăn cơm xong Hà đi chơi cho sướng.

Hung gật đầu:

- Đúng. Anh đưa cả nhà đi xi nê. Ăn cơm thật nhanh và sửa soạn thật nhanh nghe. Có quyền ăn ít thôi. Đi xi nê ra anh sẽ đưa cả nhà đi ăn phở.

Bảo gật gù:

- Chương trình của anh Hưng nghe hấp dẫn quá. Giá hôm nào cũng thế này nhỉ.

Hà lườm Bảo:

- Mà còn mong hôm nào mẹ cũng đi chơi với ông ấy không về ăn cơm nhà nữa

mà.

Bảo cãi:

- Bao giờ đâu. Em chỉ mong ngày nào anh Hưng cũng đề nghị những tiết mục ăn chơi như hôm nay đây chứ.

Hà hứ trong cổ. Hưng cười choàng tay qua vai Bảo thân mật. Như đứng dậy trước tiên. Bảo nói:

- Chị Như ăn như mèo.

Như dơ tay làm bộ muốn càu lên mặt Bảo. Bảo né người kêu ầm lên. Hưng với nắm chặt tay Như dọa dẫm:

- Có ngày anh cắt hết móng tay, hết càu.

Như dụt mạnh tay ra khỏi tay Hưng. Bỗng dưng mà Như thấy gương ngùng trong đôi mắt mọi người. Như bỏ lên phòng, nghe tiếng Hưng dặn dò:

- Sửa soạn trước đi Như nhé.

Như ngồi chờ trên giường lâu lắm mới thấy Hà lên. Thấy Như có vẻ lặng lẽ, Hà hỏi:

- Sao vậy? Không thích đi chơi với anh Hưng à?

Như không trả lời Hà. Hà cười nằm dài lên giường:

- Chắc lại sợ anh chàng đến tìm không gặp chứ gì?

Như nói như gắt:

- Ai mà sợ ngớ ngẩn thế.

Hà chun mũi trêu Như:

- Trong mày khó thương quá.

Như vùng vằng:

- Kệ em!

Hà tròn mắt ngồi vụt dậy:

- Chết chạ Anh Hưng giục lên thay đồ thì lại nằm đây. Khéo tao từ chối mục xi nê này lắm à.

Như nhìn Hà, hơi ngạc nhiên khi thấy Hà có vẻ vui. Hà đứng trang điểm sát mặt giường, bảo Như:

- Có đi không thì mặc đồ lẹ lên, con lười biếng.

Như đứng dậy:

- Chị thừa biết là em không dám ở nhà một mình.

Hà cười ròn. Như nhí nhảnh thay quần áo. Chiếc robe màu trắng sữa Như mặc trông thật ngoan. Nàng đứng bên cạnh Hà nhìn Hà vẽ chì xanh lên mí mắt. Hà nói

với Như:

- Anh Hưng vừa mới thú thực với tao anh ấy đang yêu, Như ạ.

Như trề môi:

- Anh ấy noi ai mà tin cho nổi. Nay yêu, mai bỏ, một nàng đi lấy chồng. Em chán nghe tình yêu của anh ấy rồi.

Hà gật đầu:

- Ủ! Anh chàng bê bối thật. Nhưng lần này coi bộ yêu thật đấy Như.

- Ai yêu?

- Anh Hưng ấy.

Như chớp mắt:

- Anh ấy có nói yêu ai không?

Hà cười mỉm:

- Dấu tên.

Như nhún vai:

- Chàng chỉ xạo.

Hà quay sang Như:

- Tao nghi thật đấy.

Như hỏi:

- Cái gì thật?

- Lần này anh Hưng yêu thật. Nhìn mắt anh có vẻ quan trọng lắm. Cũng mong

ông ấy lấy vợ cho rồi.

Như nghe băng khuâng:

- Lấy vợ anh sẽ hết thì giờ đến chơi nữa.

Hà so vai:

- Chả cần. Tao cũng mong lấy chồng sớm, trước khi mẹ lấy ông Thái.

Như nói nhỏ:

- Chắc gì mẹ lấy ông ấy?

- Thế yêu nhau để làm gì?

- Mẹ cũng phải hỏi qua ý kiến của chúng mình.

Hà nhướng mắt:

- Hỏi cho có lệ thôi. Tình yêu của mẹ sẽ thay mình mà. Dù mình có bằng lòng hay phản đối, mẹ vẫn lấy ông ấy.

Như nghe bứt rứt trong ý nghĩ. Nàng đứng ở cửa chờ Hà mặc áo. Chiếc áo thun màu đỏ sậm ôm sát lấy thân hình Hà đầy đặn, quyến rũ khiến Như thoáng nhớ đến cái nhìn của Hưng lúc Hà bước xuống cầu thang. Không biết là Hà có nghĩ Hà quyến rũ và để ý đến cái nhìn của Hưng hay không? Như nghe nôn nao một điều gì đó.

Hai chị em sánh vai nhau xuống nhà. Mặt Bảo nhăn như cái bị:

- Khiếp, hai bà ngủ mấy giấc rồi vậy?

Hà lườm Bảo, không nói. Hưng dụi điếu thuốc đang hút dở vào cái gạt tàn rồi đứng dậy:

- Đi nhanh không trễ giờ.

Bốn người kéo nhau ra xe, Hà ngồi đằng trước với Hưng. Như ngồi băng sau với Bảo. Chiếc xe lướt êm ra khỏi ngõ. Như vẫn cứ nghe buồn buồn.

Đến rạp xi nê, Hưng tìm chỗ để xe rồi bốn người kéo nhau vào mua vé. Như giữ im lặng bên sự liếng thoảng của Hà. Vào trong rạp Hưng mua cho Như phong kẹo Chocolat rồi nắm tay nàng dắt đi trong bóng tối. Hưng hút thuốc thổi khói bay đầy đầu Như Cuốn phim hay, nói về một mối tình đẹp bị dang dở. Hà khen:

- Lâu lâu mới thấy có một phim xem được.

Như gật đầu:

- Và tài tử cũng được.

Hà cũng cười:

- Được mê đi ấy chứ.

Bảo thì nói:

- Phim hay nhờ nhiều đoạn kêu gọi nửa chừng. Chẳng hạn như cái cảnh nàng mặc áo như... không mặc gì cả lúc trong phòng ngủ.

Hà néo tai Bảo, rít lên:

- Thằng khi, bằng tí tuổi mà đã... nham nhở.

Bảo nhăn mặt:

- Chán bà chị tôi quá. Lúc nào cũng dở thói bắt nạt được.

Hà gắt khê:

- Im cái mồm mày lại. Con nít con nôì mà bày đặt.

Như cười, bênh Bảo:

- Sao hôm trước chị nói với Như trẻ con bây giờ mười lăm mười sáu đã biết yêu nhau ra gì mà.

Bảo vỗ tay:

- Như nói nghe được quá.

Hà lườm Như:

- Ta nói để chửi chứ không phải để khen. Mày có đường bắc cầu cho nó đi đấy. Như lè lưỡi nhìn Hưng. Hưng cười nghe ba chị em cãi nhau. Luôn luôn là như vậy.

Buổi tối xuống thật thấp. Bốn người ra khỏi rạp hát đã mười một giờ đêm. Như không đói nhưng vẫn phải theo mọi người đi ăn phở. Trên đường về, Hà dựa đầu vào cửa xe nhắm mắt như ngủ. Bảo vừa ngáp vừa hát vang một bài hát vui. Con ngõ nhỏ như ồn lên khi chiếc xe Hưng lướt vào. Ánh đèn trong nhà hắt ra, Như biết mẹ đã về. Mẹ thường bật đèn sáng như thế mỗi khi các cô đi chơi về khuya. Lần này đi với Hưng lại cả ba chị em nữa chắc mẹ không nói gì. Như thấy yên lòng. Bảo nhảy xuống xe trước mở cổng chạy bay vào nhà. Hà cũng chào Hưng rồi vào nhà thôi. Như xuống sau cùng. Nàng hỏi Hưng:

- Anh về hay vào chơi tí đã?

Hưng nhìn đồng hồ:

- Sắp giờ nghiêm rồi. Anh về đây.

Như chột hỏi Hưng:

- Anh đi Đà Lạt thật đấy hả?

- Thật.

- Bao giờ về?

Hưng cười:

- Bao giờ anh đến Như sẽ biết.

Như hứ nhỏ trong cổ rồi quay vào nhà. Tiếng Hưng cười đuổi theo Như dịu dàng và triu mến.